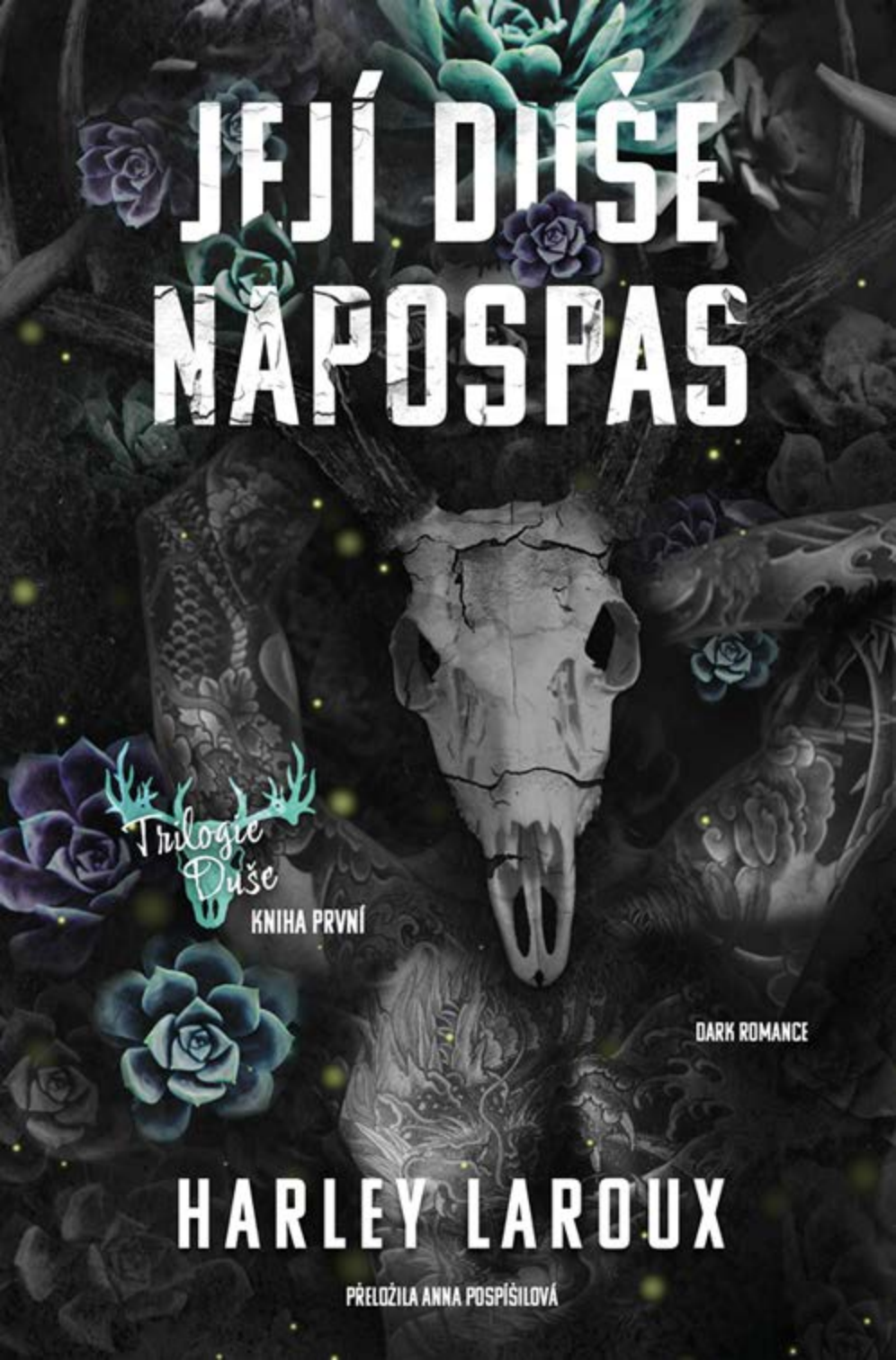

JEJÍ DUŠE NA POSPAS

Trilogie
Duše

KNIHA PRVNÍ

DARK ROMANCE

HARLEY LAROUX

PŘELOŽILA ANNA POSPÍŠILOVÁ

JEJÍ DUŠE NAPOSPAS

Copyright © 2021 Harley Laroux

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Pospíšilová, 2025

Cover © Opulent Designs, 2025

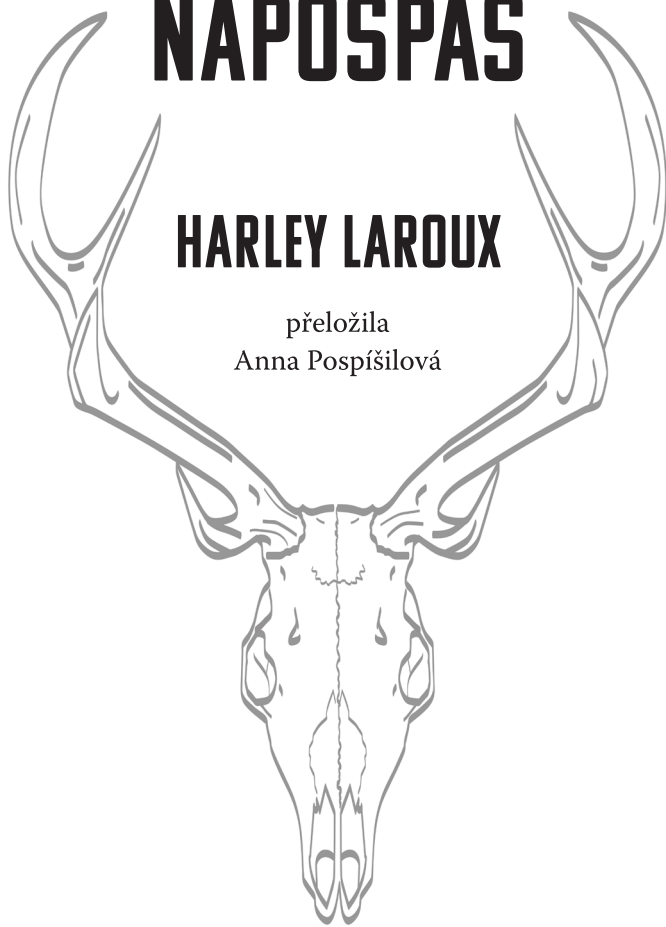
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5662-9 (pdf)

JEJÍ DUŠE NAPOSPAS

HARLEY LAROUX

přeložila
Anna Pospíšilová

Pro mého manžela.
Moje světlo ve tmě.

„V jeho jménu byla prolita krev. Probudilo se.“

Rozechvění jsem cítil ještě předtím, než mi to oznámil. Zatracení smrtelníci vždycky omílali i to, co bylo naprosto zřejmé. Jako bych snad necítil, jak se země třese a staré kořeny se napínají – jako tělo, když se připravuje na úder. Jako bych snad neslyšel čím dál hlasitější šepot ve tmě, úponky prastarých, nepochopitelných myšlenek, které se natahují a hledají zranitelná místa.

Ani beton, který mě obklopoval – pohrbíval mě zaživa –, ten posun nedokázal utajit. Nepotřeboval jsem, aby se tu Kent naparoval a dělal důležitého, jako bych se před ním měl začít plazit. Seděl jsem se zkříženými nohama ve svém ubohém magickém kruhu a brousil si drápy o betonovou podlahu. Když Kent se svými kumpány v závěsu vešel do místnosti, sotva jsem se na něj podíval. Po jeho prohlášení jsem jenom zabručel, což ho sotva uspokojilo.

„Slyšel jsi mě, démone?“ vyštěkl a křečovitě sevřel kožené desky grimoáru. Nikdy tu zatracenou ohmatanou knihu nedával z ruky, sloužila mu jako kladivo, které mi výhružně držel nad hlavou. Nemagický muž jako Kent by mě bez té své příručky nemohl ovládat.

„Já jsem tě slyšel.“ Ztěžka jsem si povzdechl a opřel se, abych mohl zaklepat drápy na podlahu. „Promiň, že neskáču

radostí, Kentó. Přišel ses mi pochlubit, že si ten tvůj starý bůh protahuje nohy, což znamená, že se ještě neprobudil natolik, aby ti dal všechnu tu lahodnou sílu, po které tak toužíš.“ Jeho výraz nebezpečně potemněl a já poznal, že jsem se ocitl na tenkém ledě. Mohl by mi ublížit.

V zajetí byla tak neskutečná nuda, že se z provokování mého pána stala opravdu vzrušující hra.

Pokrčil jsem rameny. „Takže pro mě máš úkol. Pošleš mě vyřídít nějakou hloupost a zase mě zamkneš ve tmě. Vzrůšo.“

Kentovi zbělely klouby. Měl téměř aristokratický vzhled, zapadl by do viktoriánského Londýna stejně hladce jako mezi obchodní elitu Seattlu. Tmavě šedý oblek, černá kravata s jemným proužkem, dokonale ostríhané a učesané šedivé vlasy. Byl tichý jako zatažená obloha ve Washingtonu a jeho nálady byly stejně nepředvídatelné jako místní počasí.

„Šetřil bych si síly na práci, která nás čeká, démone,“ odvětil napjatě, se stěží potlačovaným vztekem. „Nechci zbytečně namáhat ten tvůj drzý jazyk. Ledaže bys chtěl, abych ti ho zase vytrhl.“

Jedna z postav v bílém plášti za ním se uchechtla a já se zamračil, ale ani jsem nemukl. Kent jim přikázal nosit pláště a masky z jeleních lebek, ale i tak jsem věděl, že ty dvě bytosti bez tváře, které ho sem doprovázely, byla jeho dospělá mláďata. Victoria byla cítit hořkou umělou vanilkou a chemikáliemi v make-upu. Jeremiaha obklopoval oblak pachu levného deodorantu ve spreji a gelu na vlasy.

„Dnes o půlnoci půjdeš na hřbitov Westchurch. Budeš nenápadný a postaráš se, aby tě cestou nikdo neviděl. Najdeš hrob Marcuse Kynese. Vykopeš jeho tělo a znovu hrob zasypeš. Pak tělo odneseš do White Pine. Jasně?“

Nechtěl jsem riskovat, že přijdu o jazyk. Čekání, než mi doroste nový, nebylo nic příjemného. „Jasně.“

V té ubohé komůrce nebyly hodiny, ale přesto jsem cítil, že se blíží půlnoc. Svět se sotva znatelně změnil, posunul se o kousíček blíž k hranici, která ho odděluje od nebe a pekla. O půlnoci jsem se vždycky cítil dobře, bylo to jako protáhnout si nohy ztuhlé dřepěním v magickém kruhu.

Kent mě v něm držel tak často, že ho nechal vyřezat do podlahy. Báł se – stejně jako jeho otec a před ním jeho děd –, že kdyby mě ve chvíli, kdy mě zrovna nepotřebuje, ze svých služeb propustil, podařilo by se mi utéct a nikdy bych se už nevrátil. Znělo to skvěle, ale nerealisticky. Kent vlastnil knihu kouzel s poslední pozemskou zmínkou mého jména a díky ní mě mohl přivolat jen on a nikdo jiný.

A nejspíš se báł, že bych kvůli své hluboké nenávisti k němu porušil pravidla, rozhodl se mu pomstít a zabil jeho i celou jeho rodinu. Další krásný a mnohem realističtější nápad. Klidně bych riskoval hněv svých nadřízených v pekle, kdybych měl možnost tuhle rodinu zničit.

Ale uplynulo už víc než století a celou tu dobu jsem rodině Hadleighových sloužil. Upřímně, bylo to působivé. Předtím se nikomu nepodařilo udržet mě v zajetí tak dlouho, všichni přišli o život. Existoval dobrý důvod, proč bylo moje jméno na zemi zmíněné jen jednou. Vyvolávači v průběhu let rychle pochopili, že si nenechám poroučet, a napadlo je, že bude nejlepší všem nakukat, aby mě vůbec nevyvolávali.

Nechal jsem za sebou cestičku z mrtvých mágů a nemohl jsem se dočkat, až k nim přidám pár dalších.

Noc byla studená a mlhavá, z borovic odkapávala rosa. Westchurchský hřbitov obklopovaly stromy a z tiché silnice, která se kolem něj vinula, ho skoro nebylo vidět. Široký neupravený trávník lemovaly řady náhrobních kamenů, některé z nich byly víc než sto let staré. Najít Marcuse mi netrvalo

dlouho. Prozradila ho čerstvá hlína, jeho hrob byl vykopaný teprve nedávno. Stál na něm plochý, jednoduchý náhrobek.

Marcus Kynes. Dvacet jedna let. To byla ta „prolitá krev“, která probudila Hadleighova boha. Bylo zvláštní, že Marcuse vůbec pohřbili. Mrtvola měla být v katedrále obětovaná okamžitě po smrti nebo nabídnutá zaživa, pokud to bylo možné, aby si s ním Božstvo mohlo pohrát. Skutečnost, že byl Marcus pohřbený, působila zmatečně.

Netrvalo mi dlouho, než jsem holýma rukama a drápy odstranil sypkou hlínu a prohrabal se až k němu. Ležel v obyčejné rakvi bez jakýchkoliv ozdob. Ve chvíli, kdy jsem zvedl víko, mě praštil do nosu zápach formaldehydu. Marcus byl pohřbený v levném obleku a vrstva líčidel dodávala jeho mladistvému obličejí nažloutlý nádech.

„Budiček.“ Přehodil jsem si ho přes rameno, vylezl z hrobu a odhodil ho vedle hromady hlíny, kterou jsem před chvílí vyhrabal. „Dej mi chvilku, kámo. Tvoje máma se nesmí dozvědět, že někdo znesvětil hrob jejího syna.“

Rychle jsem zaplnil prázdnou díru a pak jsem se s mrtvolou přes rameno vydal směrem k White Pine. V lese a kolem důlní šachty, která se v něm nacházela, se dalo poměrně rychle běžet, ale s Marcusem, který mi nadsakoval na zádech, jsem byl poněkud těžkopádný. I tak bylo lepší běžet s mrtvolou mezi stromy než trčet v betonovém vězení.

Když jsem dorazil k White Pine, blížila se hodina duchů. Začalo mrholit a Marcus čím dál víc zapáchal. Ale spolu s jeho zápachem a vůní vlhké země jsem cítil taky kouř. Někde v lese hořel oheň.

Kousek na svahu, hluboko mezi stromy jsem našel Kenta a jeho bandu, jak na mě čekají usazení kousek od plamenů.

Všichni si oblékli bílé pláště a jelení masky. Mezi stromy jich bylo roztroušených nejméně dvacet, tiše si povídali

schovaní pod černými deštníky. Nebylo divu, že městečko na výskytu neznámých tajemných bytostí tak profitovalo. Díky Kentovu malému kultu, který si říkal Libiri, měli skoro všichni obyvatelé Abelaumu fantastickou povídačku o tom, jak v lesích viděli zrůdy.

A nebyli tak docela vedle. Viděli zrůdy, ale lidského původu.

Jediný, kdo na sobě neměl hábit, byla dcera Kenta Hagleigha. Everly byla o několik měsíců starší než její nevlastní sourozenci Victoria a Jeremiah. Tato štíhlá, elegantní blondýnka byla oblečená do svého obvyklého černého úboru. Začínající čarodějnice vypadala vyděšená k smrti, a když její modré oči padly na mě a na mrtvolu, kterou jsem nesl, zatvářila se, jako by se jí chtělo zvracet.

„Bratři, sestry, oběť přichází,“ oznámil Kent bizarně divadelním hlasem svým fanatickým nohsledům. Zněl jako kombinace ortodoxního kněze a učitelky ze školky, která má na zahradě zakopané mrtvoly. Jeho hlas mě vytáčel stejně jako jeho lusknutí prsty. Ukázal na zem vedle Everly. „Sem. Polož ho.“

Bez okolků jsem hodil Marcuse k nohám mladé čarodějky a na její tváři se mihl záblesk bolesti. Zнала ho? Možná to byl její spolužák z vysoké. Nebo ji zbolelo srdce, když se otcovo kázání o kráse smrti stalo velmi ošklivou realitou?

„Sundej mu šaty,“ přikázal Kent a já mrtvolu okamžitě svlékl, roztrhl jsem laciný oblek jako papír. Na obnažené hrudi jsem našel rány, které nemohlo zakrýt žádné množství speciálního make-upu pro zesnulé: hrudní koš měl posetý bodnými ranami a mezi nimi načmárané obětní čáry a runy.

Chaotické. Velmi chaotické. A nejspíš taky nedostatečně naplánované. Nebo dokonce spontánní.

Podíval jsem se na Kenta se zvednutým obočím a nevyslovenou otázkou, o níž jsem věděl, že zůstane nezodpovězená.

Rázně kývl na Everly a mladá čarodějka s chorobně bledým obličejem poklekla a začala zkoumat znamení na Marcusově hrudi.

„Postačí to,“ řekla nakonec. Rychle se zvedla a odvrátila pohled od těla. „Ta znamení jsou primitivní, ale budou fungovat.“ Střelila po davu pohledem plným obav. Bála se, že někoho urazila. Urážka by mohla mít následky.

„Výborně,“ řekl Kent tiše. Pak začal hlasitě a teatrálně deklamovat: „Na tento den jsme dlouho čekali, mé děti. Hluboké na něj dlouho čekalo. Čekalo s bezbřehou trpělivostí a milosrdenstvím. Dnes odejde do jeho hlubin první ze tří. Ať ho následují další dva.“

„Ať ho následují další dva,“ mumlal dav kromě Everly, jejíž sevřené rty rozdělovaly její hezkou tvářičku jako tenká, pevná čárka.

„Služebníku, odneseš oběť do dolu,“ řekl Kent. *Služebníku*. Do hajzlu. Nejradši bych mu zacpal hubu roubíkem z jeho vlastního jazyka. „Jeremiah tě doprovodí. Tuto oběť má nabídnout on.“

Z davu vykročila postava páchnoucí levným deodorantem. Jeremiah, samozřejmě. Tuhle chaotickou, nenaplánovanou, absolutně zpackanou oběť měl na svědomí Kentův synáček. Obrátil jsem oči v sloup, ale zvedl jsem nahého Marcuse ze země a beze slova odkráčel mezi stromy, pryč od světla ohně.

Jeremiah se mě pokusil předběhnout, ale rázoval jsem tak svižným tempem, že se mu to nepovedlo. Ten kluk měl ještě méně trpělivosti než jeho otec.

„Do hajzlu, zpomal, Leone,“ poručil mi. „Jinak přísahám, že příště nechám tátu, aby ti utrl koule.“

„Klid, klid.“ Zavrtěl jsem hlavou, ale zpomalil jsem. Nechal jsem toho debila jít před sebou, ať si to svoje rádoby vítězství užije. Pozoroval jsem jeho zátylek a snil o tom, jak

bych ho rozsekl vejpůl. „Tak tenhle je tvůj, jo? Měl jsi s ním nějaký potíže?“

„Ten bastard se pokusil zdrhnout,“ odpověděl a temně se zasmál. „Daleko neutekl. Kvičel jako prase. Asi chápu, proč tak rád zabíjíš, Leone. Je to zatraceně rajcovní.“

Zaťal jsem zuby. „Nemysli si, že po jedné ucourané vraždě rozumíš smrti. Jen počkej, až se probudí to tvý Božstvo. Pak uvidíš, co je smrt.“

Určitě mi chtěl něco odseknout, ale byli jsme na místě. Tam, ve stínu stromů, se skrývala šachta White Pine. Téměř stoletá budova s bránou z mořeného dřeva posetého nespočtem run: některé do něj byly vyryté, jiné namalované, další vypálené.

Na přetrženém řetězu visela kovová cedule s nápisem **POZOR: OTEVŘENÁ ŠACHTA. ZÁKAZ VSTUPU.** Země byla pokrytá mechem a vchod do šachty obrůstaly husté shluky hub s bílými kloboučky.

Země vibrovala. Stromy byly neklidné. Vzduchem se šířil zvláštní zápach připomínající hlubokou vodu a shnilé chalupy. Někde hluboko v těch zatopených tunelech pod našima nohama se hýbalo starověké Božstvo.

Nebyl jsem žádný strašpytel, ale stejně mi přeběhl mráz po zádech.

„Tumáš.“ Hodil jsem Marcuse na Jeremiaha, který s výkřikem uskočil a nechal toho chudáka spadnout do bahna.

„Co blbneš?“ vypískl vysokým hlasem. Už nezněl tak nafoukaně. „Nechci na to sahat!“

„Je to tvoje oběť.“ Pokrčil jsem rameny. „Fakt chceš, abych ho hodil dovnitř a přivlastnil si tvoji oběť pro Hluboké? Já, démon?“

Jeremiah zaváhal a těkal pohledem mezi mrtvolou a šachtou. Polkl naprázdno a hrdlo se mu viditelně pohnulo. Bylo mi u prdele, jak se tam ta zatracená mrtvola dostane, ale

nehodlal jsem si nechat ujít příležitost trochu Jeremiaha podusit.

Nakonec Marcuse se znechuceným zasténáním zvedl do náruče. Nebyl to snadný úkol, protože ten mrtvý byl skoro stejně velký jako on. Doklopýtal s ním k šachtě, zastavil se těsně před vchodem a zadíval se do černočerné tmy uvnitř.

Jak moc bych trpěl, kdybych ho tam prostě strčil? Dvě oběti za cenu jedné. Kent by to měl považovat za skvělý obchod.

Ale odolal jsem. Jednoho dne se jim pomstím.

Nebo se Hluboké probudí a zabije mě jako prvního.

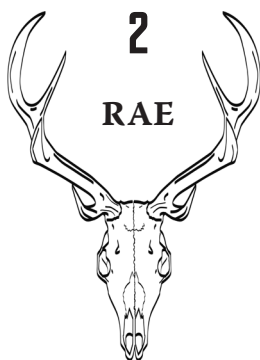
Jeremiah s heknutím odhodil Marcuse dolů do temnoty. Tělo s zuchnutím dopadlo na zem, ozval se zvuk kutálení a převrácení a nakonec šplouchnutí, když se ponořilo do vody zatopeného podzemního tunelu. Pach oceánu zesílil a zvedl se vítr, který chrastil borovicovým jehličím nad námi. Nepříjemně se mi sevřel žaludek a Jeremiah se rychle odpotácel od šachty a otřel si ruce do hábitu. Neřekl ani slovo a rovnou mazal zpátky z kopce.

Chvilí jsem tam zůstal a zíral do tmy. Z rachotu dole se mi kroutily prsty u nohou, z jeho intenzity mi dunělo v lebce. Zítřejší přílivová vlna bude vysoká. Stromy se budou snažit vytáhnout kořeny z hlíny, jako by se jim tím zdoluhavým a pomalým procesem mohlo podařit utéct od dění pod nimi, které se jim tak přičilo.

Pak se ze tmy ozvalo zavytí. Znělo jako křik lišky, ale protažený do tak bolestného nářku, že se mi z něj naježily vlasy na zátylku.

Byl čas odejít. Do tohohle jsem se nechtěl plést. Ani teď, ani jindy.

Božstvo nebylo to jediné, co se probudilo.

Na návratu někam, kam jsem od dětství nevkočila, bylo něco magického. Moje rané vzpomínky mi připadaly mlhavé jako horečnatý sen. Byl to úplně jiný svět, než na jaký jsem si zvykla v Oceanside. V pubertě jsem kouřila jointy a popíjela na pláži mexické pivo, ale v dětství? Můj svět tvořily tyhle temně zelené, zdánlivě nekonečné lesy plné víl a jednorožců. Mozek malého dítěte překypoval takovou fantazií, že si můj táta myslel, že se mi v obyčejném světě nikdy nepodaří existovat.

Měl pravdu. Skutečný svět byl nudný a patřily do něj kancelářské práce, blůzy s tuhými límečky a zbytečně moc párů nepohodlných bot. Patřil do něj taky důchod ve Španělsku – proto jsem se právě vracela do svého rodného města, zatímco moji rodiče dokončovali prodej svého domu v jižní Kalifornii, aby si pak mohli užít luxusní důchod na španělském pobřeží.

Jasně, mohla jsem odjet s nimi. Ale rozhodnutí zůstat a dostudovat poslední ročník univerzity bylo zodpovědné a velmi *dospělé*, jak by řekl můj táta. Byl nejvyšší čas chovat se jako dospělá, protože zanedlouho už nebudu vysokoškolačka.

Cesta na sever byla dlouhá. Měla jsem otačený zadek, bolela mě záda a můj buclatý kocour Cheesecake zuřil, protože musel strávit dva dny v autě. Nezabíraly na něj už ani

hranolky, které jsem mu neustále házela z pytlíku s jídlem z fastfoodu. Projížděla jsem světem utopeným v mokré šedi a tmavé zeleni nasáklé vodou, dokud jsem konečně na začátku městečka Abelaum se šesti tisíci dvěma sty dvaceti třemi obyvateli neminula ceduli *Vítáme vás*. Teď jich bylo o jednoho víc – díky mně. Liják přešel v mrholení a barvy akvarelového světa se prohlubovaly. Les získal jasnější obrysy, vynořily se vysoké borovice obklopené hustým podrostem kapradí a stromků, mezi kořeny vyrážely přízračně bledé kloboučky hub.

Měla jsem zůstat doma a vybalovat. Místo toho jsem narychlo naházela krabice do obýváku, nakrmila Cheese-cakea, znovu skočila do auta a po chvíli už jsem vystupovala na Hlavní ulici. Vešla jsem do rohového knihkupectví *Zlatá hodina* v třípatrové cihlové budově, kde jsem měla sraz s Inayou, s níž jsem už skoro patnáct let byla nejlepší kamarádka.

Zlatá hodina jí říkala pane. Moje nejlepší kamarádka si splnila sen a stala se hrdou majitelkou toho nejroztomilejšího knihkupectví, jaké jsem kdy viděla.

„Mám skoro hotovo,“ řekla a prsty jí tančily po klávesnici notebooku. Měla je ozdobené jemnými zlatými prstýnky, které na její tmavé pokožce jasně zářily. Byly na nich malé včelky a květiny ve stejném stylu jako roztomilé květinné nášivky na její růžové bundičce. Byla tím nejjasnějším slunečním paprskem, jaký jsem viděla od chvíle, kdy jsem projela San Franciscem. Už její přítomnost mě hřála.

„Nespěchej, kámo, máme čas.“ Původně jsme se dohodly, že se setkáme až později večer, ale já se nemohla dočkat, až ji uvidím, a taky jsem se s radostí vyhnula nudnému vybalování krabic, do kterých jsem naházela celý svůj dosavadní život. Teď jsem se cítila provinile, že jsem ji přepadla uprostřed inventarizace obrovské zásilky nových knih.

Zvedla jsem jednu hromadu, kterou už dokončila, a opatrně si ji opřela o hrudník. „Mám to odnést dozadu?“

„Vždyť je to větší než ty!“ zasmála se. „Nemusíš mi pomáhat.“

Přes všechny ty knížky jsem ji ani neviděla a brýle mi sklouzly z nosu, ale nenechala jsem se odbýt. „Dozadu?“

„Jo, je tam takovej žlutej vozík,“ odpověděla. „Děkuju!“

Gravitace a já jsme bohužel měly odjakživa napjatý vztah – vlastně až toxický. S rozvázanými tkaničkami, brýlemi na špičce nosu a obrovskou hromadou knížek v náruči jsem v půlce cesty do skladu zakopla o vlastní nohy a knížky vyletěly do vzduchu.

„Nic se nestalo!“ zavolala jsem, když Inaya vybuchla smíchy. Lezla jsem po čtyřech a snažila se knihy posbírat, dokud jsem se prsty nedotkla popraskané kožené vazby tenkého svazku. Polekaně jsem sebou cukla. Ta kniha byla *studená*.

Zvědavě jsem ji otočila. Název a zdobení vypadaly, jako by byly do kožených desek vypálené, a nedokázala jsem přečíst ani jedno slovo. Hádala jsem, že šlo o latinu. Vytáhla jsem telefon a natukala název knihy do překladače.

Opravdu to byla latina a překlad zněl „Praktická magie a vyvolávání“.

„Našla jsi něco dobrýho?“ ozval se Inayin hlas a já nadskočila. V uších mi šuměl zvuk připomínající vzdálené hučení vln skrz dlouhý tunel a žaludek se mi houpal, jako bych padala z velké výšky.

„Jo, koukni. Vypadá fakt staře.“ Podala jsem jí knihu, a když jsem se jí přestala dotýkat, něco se stalo. Ucítla jsem nepatrné bodnutí strachu a nutkání vytrhnout ji kamarádce z ruky. Inaya ji otevřela a zamračila se.

„Páni!“ Oči se jí rozšířily a prsty nábožně přejížděla po stránce. „Tohle není tištěná kniha. Je napsaná ručně.“

Vstala jsem a opřela se jí o rameno, abych se mohla taky podívat. Otevřela knihu přibližně uprostřed. Na jedné stránce byl náčrt bizarního zmutovaného zombie psa, opelichaného a kostnatého. Druhá stránka byla popsána úhledným latinským textem. Připomnělo mi to cestovatelský deník, jaký by mohl mít třeba Charles Darwin, když bádá na Galapágách – kdyby byly Galapágy plné nestvůr a magie.

„Myslím, že je to grimoár,“ zašeptala jsem. Zmateně se na mě podívala, takže jsem jí vysvětlila, o co jde. „Kniha kouzel a rituálů jako třeba *Klíče Šalamounovy*. Takovej originál je vzácněj. Hodně, hodně vzácněj.“

Inaya zavrtěla hlavou a s mazaným úsměvem knihu opatrně zavřela. „Takže ideální čtení pro tebe. Chceš ji?“

„Inayo, musí mít obrovskou cenu! Musím ti za ni zaplatit –“

Ignorovala mě a nesla knihu k pultu. „Považuj ji za součást dárku pro družičku,“ řekla. Veleopatrně vytáhla zpod pultu roli hnědého papíru, knihu do něj zabalila a upevnila ho kouskem lepicí pásky a mašličkou z provázku. „Všechny tyhle knihy mi daroval místní Spolek přátel historie, takže si s placením nedělej starosti. Stejně se jenom válely ve skladu.“ Podala mi můj dárek a já ho obřadně vzala do rukou, jako by mi právě předala relikvii. „Strašidelná knížka pro mou oblíbenou strašidelnou kámošku. A podle mě obě potřebujeme pauzu. Dáš si kafe?“

„Ona ti jen tak dala kopačky? Týden před stěhováním ti řekla *opatruj se, hodně štěstí, čau*? Inaya zavrtěla hlavou a růžovými nehty si podrážděně poklepala na hrnek s kávou. „Máš fakt štěstí na blbky, Rae.“

S těžkým povzdechem jsem přikývla. To, že mě Rachel odkopla jen kvůli tomu, že jsem se rozhodla odstěhovat do jiného státu, mě pořád ještě štválo, bylo mi, jako bych

měla v boku zabodnutý trn. Nemyslela jsem si, že bychom spolu zůstaly navždycky, ale během šestiměsíčního vztahu se všechny závažnější rozdíly utopily v našem společném zájmu o paranormální jevy a městské záhady.

Inaya rychle dodala: „Ale miluju ten porozchodovej se-střih! Krása. Takovej šedesátkovej styl. Sekne ti to.“

Přejela jsem si rukou po vlasech a široce se usmála. Měla jsem mnohem kratší a tmavší vlasy, než když mě viděla naposledy – hned první večer po rozchodu jsem si svoje nazrzle hnědé vlasy obarvila na černo a nechala se ostříhat na mikádo. Byla to příjemná změna. Něco nového. Jako čistý štít.

„Mám pocit, že si teď můžu říkat Gotička z knihovny,“ zavtipkovala jsem a posunula si brýle s černými obroučkami o kousek výš. Inaya skepticky zvedla obočí. „Možná Sečtělá gotička?“

„Pořád jsi moje Gotická duchařka, zlato, bez ohledu na to, co si uděláš s vlasama,“ zachichotala se a chvíli jsme jen mlčky popíjely kávu. Seděly jsme v kavárně *La Petite Baie* hned vedle *Zlaté hodiny*. Interiér byl příjemně eklektický mix děl místních umělců, zvláštních bronzových sošek a různých pohodlných křesílek a upcyklovaných stolků. Seděly jsme u okna s výhledem na les, který začínal těsně u protější strany ulice.

„Jaký je být zase doma?“ zeptala se Inaya a napila se svého latté. „Už jsi viděla svého starýho ducha? Jak jsme mu říkaly?“ Na okamžik se zamyslela. „Už vím, Noční kovboj!“

Při zmínce o mém strašidle z dětství jsem se usmála. Už léta jsem si na něj nevzpomněla. „Zatím ne, ale těžko říct, jak dopadne první noc.“ Zamyšleně jsem si poklepala na bradu. „Možná zapnu pár termokamer a zkusím, jestli se mi konečně podaří zaznamenat zjevení celého těla.“

„Mimochodem, jak ti jdou ty tvý duchařský vlogy?“

Zachichotala jsem se jejímu výstižnému popisu mých „duchařských vlogů“, i když jsem se nad tou otázkou v duchu rozpačitě zašklebila. „Znáš to. Mám víc a víc sledujících.“

„Ulovila jsi v poslední době něco velkého? Přízrak nebo...“

„Zachytila jsem nějaký hlasy bez těla. Koule.“

„Aha. To zní cool.“

To zní cool. Jo, přesně takhle vlažně brzo zareaguje i moje publikum. Internet prostě nebyl místem pro skutečné paranormální vyšetřování. Všechny ostatní „paranormální“ kanály předstíraly, že vyvolávají Půlnočního muže, a používaly speciální efekty a průměrné herecké výkony, aby nalákaly publikum pasoucí po okamžitém uspokojení. Ve srovnání s tím byly moje zdlouhavé nahrávky a neurčitá zachycení elektronických hlasových jevů nudné.

Potřebovala jsem něco velkého. Něco šokujícího.

Potřebovala jsem něco opravdového.

Ale duchové měli vlastní rozvrh a ten můj je vůbec nezajímal. Často jsem ze svých duchařských výprav odcházel s prázdnýma rukama, což bylo frustrující. Všechn čas a úsilí, které jsem vkládala do své vášně, budu muset brzy vložit do hledání „skutečné“ práce. Výnosy z reklamy na kanálu mi nesypaly tolik, abych mohla dál bydlet sama, až moji rodiče prodají dům, v němž mě nechali poslední rok mých studií zadarmo bydlet.

„Tady určitě najdeš dobrá místa k nahrávání,“ ujistila mě Inaya a vytrhla mě z mého duševního zmaru. „Všechny ty legendy o tomhle městě... kámo, to pro tebe musí být hotovej poklad.“

Přikývla jsem. Dětství v Abelaumu bylo jako vyrůstat obklopená přízraky. Ne nutně skutečnými, myslím přízraky minulosti. Kdysi bývalo jedním z nejvíc prosperujících těžařských měst severozápadního Pacifiku a v lesích kolem

Abelaumu se stále nacházely zabeđené důlní šachty. Pořád stály na svých místech, pečlivě zrestaurované a udržované vášnivě oddaným místním Spolkem přátel historie.

Městečko mělo bohatou historii. A k historii patřily tragédie.

„Do háje, viděla jsi už paní Kathy? Pořád bydlí kousek od tebe,“ řekla Inaya. „Pamatuješ, jak tvůj táta vyváděl, když nám řekla o tý tragédii v devatenáctém století?“

„Kámo, kvůli tomu jsem propadla hororu. Jasně že si to pamatuju! Ale upřímně, kdo by vyprávěl takovej příběh tlupě prvňáčků?“ Pokusila jsem se co nejlíp napodobit vysoký hlas naší bývalé učitelky a zahrozila jsem prstem imaginární třídy plné žáčků. „Ach, děti! Chcete slyšet o hornících, kteří zůstali uvěznění v zatopeném dole a jedli svoje maso, aby přežili? Jestli nebudete mít noční můry z kanibalismu, co kdybych přihodila ještě tu historku o zrudách, které tam taky žijí?“

„Ten starý bůh,“ řekla Inaya, naznačila prsty uvozovky a zavrtěla hlavou. „Ale ona tomu věřila. Paní Kathy byla pošahaná.“

„Nebyla...“

„Ale jo, byla. Nepamatuješ si všechny ty rybí kostičky a stříbrný lžičky, co si rozvěsila kolem svého domu? Řekla mojí mámě, že to odpuzuje zlý oko nebo co.“ Inaya pokrčila rameny a dopila své latté. „Já tohle město miluju, ale lidi se trochu pomátnou, když žijou moc dlouho v lese. Paní Kathy nebyla jediná, kdo těm starejm legendám věřil.“

„Když už jsme u toho...“ Poklepala jsem prsty na šálek a snažila se tvářit nevinně. „Je v lese pořád ještě ten starý kostel? U té šachty, ze který vytáhli ty poslední tři živý horníky?“

„Kostel svatýho Tadeáše? Myslím, že jo.“ Inaya zamysleně nakrčila čelo. „Pochybuju, že by ho pan Hadleigh nechal

zbourat. Bere ochranu historickéjch míst fakt vážně.“ Když uviděla můj zmatený pohled, dodala: „Kent Hadleigh je předseda Spolku přátel historie. Je mega milej a mega boha-tej. Mám společný předměty s jeho dcerou Victorií. V pon-dělí vás představím.“

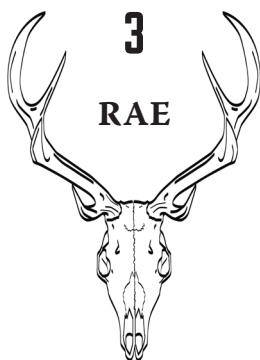
Po jejím vysvětlení jsem vydechla „aha“, můj mozek se pořád soustředil na fantastický potenciál sto let starého opuštěného kostela s tragickým příběhem. Neušlo jí to a přimhouřila oči.

„Mimochodem, je tam zakázanej vstup“, zamračila se. „Ten kostel je uzavřenej. Není bezpečný chodit dovnitř.“

„Aha, jasně, jasně.“ Rychle jsem přikývla. „Starej opuš-těnej kostel, kde nejspíš straší? Ani by mě nenapadlo jít dovnitř.“

Inaya si povzdechla. „Jsi blázen, kámo. Jednoho dne se namočíš do pořádný patálie.“

Položila jsem si ruku na srdce a předstírala, že se mě to dotklo. „Já? Patálie? Nikdy.“

Moje nejstarší vzpomínky pocházely z tohoto starého domu na samotě. Měl jen jednu ložnici a pro novomanžele byl tak akorát. Ale pak jsem se narodila já a rohová kancelář mého otce se stala mým dětským pokojíčkem. Nakonec jsme se do domu už prostě nevešli a můj táta toužil utéct z malého města, kde strávil celý svůj život. Když mi bylo sedm, přestěhovali jsme se do jižní Kalifornie a zůstali tam. Starý dům se stal naší prázdninovou chatou a po zbytek roku ji táta pronajímal rekreantům.

Dřevěné stěny pokrývala nostalgie, stejně zářivá jako jejich lesklý povrch. Moje vzpomínky z dětství měly úplně jiný náboj než vzpomínky z dospívání – byly měkčí a bohatší, jako pruhy akrylových barev na plátně.

Les byl mým pohádkovým královstvím a schodiště před ložnicí rodičů bylo široká cesta, po které jsem vedla svou armádu imaginárních přátel. Na jednu z podlahových desek ukrytých pod kuchyňskými skříňkami jsem v pěti letech nakreslila červenou fixou pejska. Máma na to nikdy nepřišla a mě znovu potěšilo, že tam ta malůvka pořád je. Dítě ve mně bylo přesvědčené, že se mu povedl mistrovský zločin.

Rohová pracovna, přestavěná na pokojíček, byla dějištěm divokých vzpomínek. Tady jsem poprvé viděla ducha.

Pojmenovala jsem ho „Noční kovboj“. Podle mámy mi byly teprve čtyři, když jsem se o něm zmínila poprvé. Prošel zdí a kolem noh mé postele, na chvíli se zastavil a pak zmizel těsně vedle okna. Jeho mlhavá postava připomínala kouř, měl na sobě vysoké boty, džínovou kombinézu a klobouk s velkou krempou – proto mi jako malé připomínal kovboje. Nebyl děsivý, jen zajímavý.

A odstartoval mou životní posedlost.

Semestr začínal až v pondělí, takže jsem měla celý víkend na to, abych se pokusila ze stohů krabic vybalit svůj život. Když jsem se v kavárně rozloučila s Inayou, šedá obloha potemněla a do okna nárazově bubnovaly spršky deště. Rozdělala jsem oheň v krbu, roztáhla všechny závěsy a vyhřívala se v bledém slunečním světle, které se prodíralo mezi mraky.

Nemohla jsem tu zůstat navždycky. Dřív nebo později si budu muset začít hledat byt, ale ta představa mi přišla děsivá.

Knihy jsem vyskládala do prázdných polic, sbírku sukulentů v květináčích na okno v kuchyni a laptop a nahrávací zařízení jsem nechala rozházené po stole v ložnici v přízemí. Organizování bylo vyčerpávající. Zapnula jsem bluetooth přenosného reproduktoru na konferenčním stole, přepnula svůj seznam skladeb na náhodné přehrávání a protančila tu dřinu na *Monsters* od *All Time Low*.

Přišel večer a kvůli těžkým mrakům byla venku tma jako v pytli. Zatímco se načítala další písnička, na chvíli všechno ztichlo a ozývalo se jen bubnování kapek deště na sklo, mírný větřík a cvrčci. Z okenních tabulek se stala jednosměrná zrcadla. Zíral na mě můj odraz – brýle mi sklouzly na špičku nosu, dlouhatánské rukávy obřího svetru mi spadaly přes prsty. Nevěděla jsem, jestli mě nepozoruje i něco zvenčí.

Někdo by mohl stát přímo za oknem a já bych ho neviděla.

Pak začala hrát další písnička a mně přeběhl mráz po zádech. Dům mi teď v noci připadal bezvýznamný, jako by jeho dřevěné stěny a velká okna nedokázaly zadržet tmou. Místo toho, abych ji pozorovala zevnitř, jsem měla pocit, že se něco tam dívá sem. A pozoruje mě.

Když mi na konferenčním stolku zabzučel telefon, leknutím jsem nadskočila. Popadla jsem ho, hudba ztichla a já se usmála při pohledu na jméno volajícího.

„Ahoj, mami.“

„Ahoj, miláčku! Jak se zabydluješ? Dojela jsi dobře?“

Slyšela jsem, jak v pozadí něco prská, a můj úsměv se rozšířil. Máma vařila večeři, táta seděl v obýváku se sklenkou skotské a nejnovější detektivkou. Moji rodiče mě vychovávali takzvaně „na volno“, a pokud jsem se nechystala udělat něco katastrofálně nebezpečného nebo destruktivního, většinou mě nechávali být. Máma byla ztělesněním hipísačky z Woodstocku, která dospěla, zatímco táta byl spíš tichý studijní typ.

„Bylo to dlouhý“, odpověděla jsem a ušklíbla se, když se ozvalo zařinčení nádobí a máma tiše zaklela. S mámou jsme sdílely zálibu v tom, že si navzájem vyprávíme, když bychom se pravděpodobně měly soustředit na jiné úkoly, jako je vaření – nebo vybalování. „Ale bylo to fakt nádherný.“

Ještě chvíli jsme si povídaly a máma mi vypověděla všechny drby, které za pouhé dva dny od mého odjezdu nasbírala. Táta jako obvykle pečlivě plánoval každý detail jejich stěhování do zahraničí, zatímco mámě na dokonalém itineráři záleželo podstatně méně – další důkaz, že jablko nepadlo daleko od stromu.

„Zapomněla jsem, jak je tu hezky“, řekla jsem, vykašlala jsem se na vybalování, uvelebila se na gauči a začala se cpát

chipsy. „Lidi jsou milí a nejsou tu žádný obchodní řetězce, jen samý roztomilý rodinný obchůdky. Proč jsme se vůbec odstěhovali?“

Máma se zasmála, ale odpověděla mi trochu ztišeným hlasem. „Ach, znáš svého otce. Je tak pověřivý a ty jeho... úzkosti..., život na maloměstě nebyl nic pro něj. Měl pocit, že lidé až moc strkají nos do našich věcí, bůhví, jak to myslel. Zhoršilo se to, když jsi nastoupila na základku.“ Odmlčela se, jako by toho chtěla říct víc, ale nakonec si to rozmyslela. „V Kalifornii měl víc pracovních příležitostí.“

„No jo, tátova stará známá pověřivost,“ zasmála jsem se. „Jediný, co jsem po něm zdédila. Nech mě hádat. Zkontroloval historii každého domu, kde jste byli na prohlídce, aby si mohl být jistej, že tam nikdo neumřel?“

Skoro jsem slyšela, jak máma obrátila oči v sloup. „Přirozeně.“

„A dobře udělal.“ Přikývla jsem. „Nemáte zapotřebí nechat se v důchodu rušit pomstychtivými duchy.“

„Ach, nezačínej s tím.“ Slyšela jsem ťukání talířů a věděla jsem, že když ji nedonutím, nedá telefon z ruky, aby se najedla.

„Jdi si dát večeři, mami. Mám tě ráda. A chybíš mi.“

„Taky mi chybíš, miláčku.“ V pozadí se ozvalo mumlání a máma dodala: „Táta ti vzkazuje, ať na sebe dáváš pozor.“

Když jsem odložila telefon, dům mi připadal ještě prázdnější. Byla jsem vděčná za Cheesecakea, který se přišoural z kuchyně a hlasitě mňoukal, abych ho nakrmila. Byl to panovačný spolubydlící, ale tak zatraceně roztomilý, že jsem mu to musela odpustit.

Když jsem se vracela na gauč s dipem k chipsům, koutkem oka jsem zachytila hnědý papírový balíček, který mi vyčuhoval z tašky. Byla v něm ta knížka od Inayi. Ten grimoár. Břicho se mi sevřelo vzrušením. Cítila jsem se podobně, jako

když jsem se poprvé pustila do vyšetřování duchářských záhad: vzrušení smíšené s obavami.

Rozbalila jsem knihu na konferenčním stolku. Nejspíš jsem si měla vzít rukavice, protože byla tak stará, že patřila do muzea. V rohu na vnitřní obálce byl načmáraný podpis, ale měl tolik kudrlinek, že jsem ho nedokázala rozluštit.

Listovala jsem stránkami grimoáru a žasla nad detailními náčrty a drobnou, úhlednou latinkou. Obsahoval nákresy bylin a rostlin a po použití online překladače jsem se dozvěděla, že text popisuje jejich magické vlastnosti. Pak tu byly nákresy příšer: kostnatý vlčí zombie, štíhlý tvor bez tváře, s chapadly, zahalený do mořských řas, tvor s mnoha končetinami, který vypadal jako pavouk s ptačím zobákem sestavený z polámaných větví. Kresby vypadaly úžasně, přesně ten styl, který by inspiroval hororové městské legendy a nezávislé vývojáře videoher.

Byly tam stránky textu o očistách, oblečení, modlitbách, astrologických událostech – měla jsem trpělivost překládat jen útržky, ale takové množství informací mě ohromilo. Tenhle grimoár byl naprostý poklad. S každou otočenou stránkou se mi o něco rychleji rozbušilo srdce.

Pak jsem našla kresbu, která mezi ostatními dost vynikala. Byla to kresbička muže zhruba v mém věku. Vlasy se mu vlnily kolem uší, jemné tahy tužkou zachycovaly jejich lehkost. Do půlky těla byl nahý, svaly na štíhlé hrudi měl výrazně vyrýsované, ale porušené něčím, co mohly být jizvy a nejasné linie tetování. Měl plné rty, dolíček na bradě a pod silným, tmavým obočím svítily zlaté oči.

Byla to zatím jediná barevná skvrna, na kterou jsem v celé knize narazila. Jeho oči působily živě, jako by mě sledovaly, a rozeznala jsem v nich texturu připomínající plátky zlata.

Na vedlejší stránce stálo: *Postup vyvolání a spoutání Zabijáka.*

Zabiják... vyvolání a spoutání...

Byl to návod na vyvolání démona.

Odtáhla jsem se od knihy a do centra pozornosti se dostal strach, který číhal na okraji mého vzrušení. Nebyla jsem si jistá, jestli věřím na demony a magii. Přízraky byly jedna věc – zbytky zesnulých duší, přetrvávající energie, uvízlí duchové. Démoni ale byli něco úplně jiného, patřili mezi tvory, kteří po staletí a tisíciletí číhali ve stínech lidských obav. Nepopírala jsem možnost, že by mohli existovat – ale stejně jako bohy a anděly jsem je obvykle řadila do říše mýtů.

Démoni mi připadali vzrušující a fascinující. Možnost, že by tu neřádili jen duchové, ale taky démonické síly, tvořila stěžejní pointu mnoha hororových příběhů. Démoni dokonale brnkali na lidský strach – byli nevysvětlitelní, děsivě mocní, lákaví a svůdní. Byli ztělesněním hříchu.

Navštívila jsem místa, kde si prý hrají démoni. Nepřipadala mi o nic děsivější než jiná.

Ale nemohla jsem dostat z hlavy ty oči. Ty zlaté, zářivé duhovky svítící ze tmy. Před druhou ráno jsem byla ještě pořád vzhůru, ležela jsem v posteli s otevřeným notebookem a snažila se využít nespavost k tomu, abych vymyslela nové nápady na vlog.

Počet mých odběratelů rychle překonávaly novější kanály, které sázely spíš na drama než vědu pečlivého vyšetřování. *VYVOLÁVÁME DUCHY V NEJSTRAŠIDELNĚJŠÍM LESE MASSACHUSETTS! NAPADENÍ DÉMONEM!* Tenhle podělaný clickbait měl miliony zhlédnutí, přestože ho zveřejnili teprve před pár dny.

Sledovala jsem, jak skupinka natočená přes zelený objektív pro noční vidění předstírá, že je posedlá. Sledovala jsem je, jak pobíhají po lesích a křičí, pohybují planžetou po desce na vyvolávání duchů, aby vytvořili výhružné zprávy, po kterých hlasitě lapali po dechu. Bylo to nahrané, naprosto

nahrané. Myslím, že to věděli i diváci, ale soudě podle komentářů to nikomu moc nevadilo. Bylo to vzrušující, bylo to vtipné. Bylo to zábavné. Desítky kanálů pumpovaly podobný obsah, zatímco ten můj se potápěl, protože jsem trvala na autenticitě.

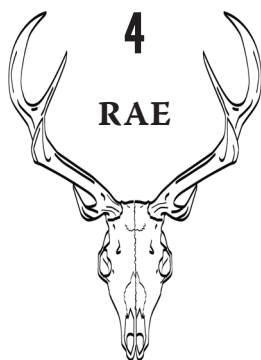
Sáhla jsem na noční stolek pro vaporizér a podrážděně si potáhla. Jestli co nejdřív něco nevymyslím, můžu celý kanál zrušit. Musela bych přijmout realitu, najít si práci v kanceláři a usadit se. Každý kousíček mého já tahle možnost odpuzovala, ale už jsem nebyla teenager. Musela jsem platit účty a tato dospělost se odhodlaně pokoušela rozmáčknout všechny moje sny na kaši.

Zabiják. Zlaté oči ve tmě.

Tu stránku jsem si založila, ani jsem nevěděla proč. Vědomí, že dole na konferenčním stolku leží zavřený grimoár, mi nedovolilo usnout. Na těch stránkách, ve tmě, pořád zářily ty zlaté oči.

Sledovaly.

Čekaly.

Pondělní ráno zase přineslo šedou oblohu a mrholení. Vyrazila jsem do školy s černým deštníkem, boty mi čvachtaly v loužích podél úzké příjezdové cesty vedoucí na silnici. Když jsem došla k poštovním schránkám, zahlédla jsem paní Kathy, která si zrovna vyzvedávala poštu. Tenkrát před téměř čtrnácti lety, když mě učila v první třídě, měla v blond vlasech šedivé pramínky – teď byly komplet stříbrné.

„Dobrý den, paní Kathy!“ Vesele jsem jí zamávala zpod deštníku. Koukla na mě přimhouřenýma očima, rychle zamrkala za skly velkých brýlí s výraznými obroučkami a pak nápadně rychle spěchala zpátky do domu.

Do háje. No tak jo.

Do kampusu jsem to měla jen čtvrt hodinky pěšky, ale v takové zimě mi cesta připadala delší. Nakonec se ale zpoza stromů vynořily gotické věže a vysoká okna abelaumské univerzity se zdmi porostlými břečťanem a mechem. Působila opuštěně a zchátrale, ne jako by se tu hemžili studenti s iPhony a kelímky ze Starbucks. Deštníky se tady rozhodně nenosily a zdálo se, že mrholení nikomu kromě mě nevadilo. Všichni ostatní měli jen pláštěnky s kapucí.

V jižní Kalifornii jsem pláštěnku nepotřebovala, a tím pádem jsem ani žádnou nevlastnila. Jestli nechci přitahovat pozornost jako opar, měla bych si nějakou co nejdřív pořídit.

Proplétala jsem se širokými kamennými chodbami, hledala svou posluchárnu a mžourala na drobná zlatá čísílka připevněná vedle každých dveří z tmavého dřeva. Déšť zesílil a v tenkých potůčcích pomalu stékal po úzkých oknech, která lemovala jednu stranu chodby. Výhled blokovaly osiky a smrky, ale za jehličím jsem i tak viděla vysoké, ostré věže univerzity. Jen s vypětím sil jsem odolala pokušení každých pár metrů zastavit a vytáhnout z brašny foťák. Když se mi nakonec podařilo do učebny dorazit včas, považovala jsem to za obrovský úspěch.

Na dopoledních přednáškách jsme jako každý první den semestru procházeli náplň kurzu, jen s jedním velkým rozdílem – oba moji profesori mluvili o nedávné „tragické smrti studenta“. Padla ujištění o bezpečí, o zpřísněných bezpečnostních opatřeních, „místní policie dělá vše, co je v jejích silách“. Vůbec jsem netušila, o co jde, takže jsem rychle koukla na google.

Student nalezen mrtvý v univerzitním kampusu. Probíhá vyšetřování.

Těsně před začátkem semestru bylo v jedné z univerzitních budov nalezeno tělo brutálně zavražděného studenta. Jako správná závislačka na skutečných zločinech jsem si okamžitě začala hledat další informace, ale bylo toho jen málo. Žádní podezřelí. Žádné stopy. Žádná prohlášení místní policie. Upřímně mě ohromilo, že se něco takového mohlo na ospalém maloměstě stát a nevyvolalo to explozi mediálního zájmu a spekulací.

Ranní mlha neopadla, vlnila se mezi starými budovami, zahalila kámen do tmavší šedi a jako pomalá přílivová vlna obalila mechem pokryté kořeny jehličnanů. Ale navzdory počasí zřídilo vedení a několik desítek univerzitních klubů po celém nádvoří uvítací stánky pro nováčky. Vzrušení z nového semestru kontrastovalo s hustou mlhou, jako by

se příroda vši silou pokoušela umlčet hlasité, upovídané studenty.

V pauze před další přednáškou jsem to vzdala a vytáhla foťák.

Všechno od zvonice nad knihovnou až po nízké, křivé kamenné zídky, které se skrývaly v živých plotech, vyvolávalo přes objektiv příjemný estetický dojem. Vlhko, zeleň, gotické drama – připadalo mi, jako bych se ocitla v pohádce bratří Grimmů, uprostřed mého dětského království.

Ale do království přišla smrt a oznámila svou přítomnost náhlým vyrušením žlutou výstražnou páskou, která lemovala vchod do jedné ze severozápadních budov.

Přistoupila jsem blíž. Nad zavřenými dvoukřídlými dveřmi budovy stálo rezavými písmeny *CALGARY* následované *písmenem H* a nakřivo visícím *písmenem L*. Větve nízko skloněných stromů se plazily po strmé střeše budovy, jako by se ji snažily zakuklit.

Ten název jsem si pamatovala z novinových článků, které jsem toho rána četla. Tady našli tělo toho studenta. Udělala jsem další fotku zachycující zářivě žlutou policejní pásku na starém drsném kameni. Bylo to děsivě ponurým způsobem krásné.

„Zabloudila jsi, nebo co, do prdele?“

Je to divné, ale něco na tom vzteklém hlase mě rozpálilo – a hlas, který se ozval za mými zády, už nemohl být vzteklejší.

Otočila jsem se. Na úpatí schodů budovy Calgary jsem uviděla kluka s rukama založenýma na hrudi a světle zelenýma očima. Prohlížel si mě. Mohl být maximálně o pár let starší než já a byl celý v černém. Měl na sobě přiléhavé sportovní tričko s dlouhým rukávem, kapsáče a šněrovací vojenská bagančata.

Do hajzlu. Byl až příliš hezký. Přesně můj typ.

„Nezabloudila,“ odpověděla jsem a nasadila co nejzářivější úsměv, který říkal „prosím, táhni do prdele“. „Je těžký přehlédnout jasně žlutou pásku kolem místa vraždy.“

Opětoval můj úsměv, ale zatímco ten můj byl protivný, ten jeho bych si uměla představit v noci za oknem. Jeho špičáky vypadaly dostatečně ostré na to, aby mě roztrhaly na kusy. „Aha, super, takže sis tý pásky všimla. Pak to budu brát tak, že prostě neumíš číst, protože se tu potuluješ.“

Musela jsem se ovládat, abych udržela obě chodidla na zemi a nepřeshlapovala. Na jeho tváři bylo něco *zvláštního*. Vysoké lícni kosti měl tak ostré, že by mohly kdekerou holku říznout, pokud by ji dřív nedostaly jeho pronikavé zelené oči. Díky plným rtům vypadal jako kluk, skoro nevinně – ale ta nevinnost končila očima. Byly hluboko posazené pod hustým obočím stejné barvy jako jeho medově blondaté vlasy, které měl vyholené nad ušima a nahoře dlouhé a rozčuchané.

Byl až absurdně přitažlivý. Už se mi stáhlo břicho, což znamenalo, že můj hlas zněl ostřeji, když jsem se ohradila: „Jsem si jistá, že na té pásce stojí *Pozor, ne Povinný odstup šest metrů*. Nikde nevidím ceduli, která by mi zakazovala se přiblížit.“

Jeho úsměv se vytratil. Roztál a sklouzl jako rampouchy, které v zimě padají ze střechy, a vystoupal po schodech blíž ke mně. Založila jsem si ruce na prsou a litovala, že jsem rovnou neodešla. Pak jsem si všimla loga vyšitého na jeho tričku: Bezpečnostní služby PNW.

Sakra. Byla jsem hubatá na člena ochranky.

Tyčil se nade mnou. Musel se sklonit, aby mi viděl do tváře.

„Jak se jmenuješ?“ Jeho hlas byl tichý, slova se mi hrozně ovinula kolem krku tak, jak by to určitě svedly i ty jeho velké ruce. Začala jsem se nervózně kousat do spodního rtu a postrčila si brýle na nose výš.

„Alex,“ odpověděla jsem. Nehodlala jsem riskovat škraloup hned první den školy, kdyby mě chtěl někomu nahlásit. Ale on zavrtěl hlavou a pomalu, trpělivě mrknul.

„Ne. Tak se nejmenuješ.“

Ten pocit, jako by se mi kolem krku svíraly prsty, zesílil. Musela jsem se ovládnout, abych nezvedla ruku a neujistila se, že tam žádné nejsou. Co měl ten chlap za problém? Možná by to takhle nehrotil, kdybych na něj na začátku nevyjela, ale na to už bylo trochu pozdě.

Stála jsem zády k zavřeným dveřím Calgary a tenhle týpek mi úplně blokoval cestu dolů po schodech. Když jsem zaváhala s odpovědí, narovnal se a jednou rukou se nade mnou opřel o dveře. K sevření prstů se přidal pocit, jako by mi vysoká bota tiskla lebku k betonu a někdo mi šeptal do ucha nesrozumitelné výhrůžky.

„Jsem Raelynn,“ zamumlala jsem rychle. Nepříjemný pocit okamžitě zmizel. Co se to sakra dělo? Měla jsem nízkou hladinu cukru v krvi nebo byl ten kretén vážně tak děsivý? Přitáhla jsem si tašku s učebnicemi trochu blíž k tělu. „Jestli se hodláš chovat jako debil, jdu pryč.“

Hlasitě si odfrkl, což mohla být známka buď pobavení, nebo znechucení. Jeho výraz tvrdý jako skála se nedal přecíst, ale bylo mi nepříjemné, jak upřeně na mě civěl. Odtáhl se od zdi, ustoupil stranou a uvolnil mi cestu pro můj kvapný útek.

„Dávej pozor, kam lezeš, holka,“ řekl a neoslovil mě jménem, i když ho ze mě vypáčil. „Ta tvoje zvědavost by tě mohla dostat do potíží.“

Část mě zoufale chtěla vědět, o jakých „potížích“ mluvím, protože tak krásný kluk by mi jich mohl způsobit fakt hodně. Bylo trapné, že bych se kvůli páru hezkých očí vykašlala na svůj slib netahat se s kretény.

Zamířila jsem od budovy na trávník a ty světle zelené oči mě bodaly do zátylku. Hodila jsem si vlasy dozadu a snažila

se do chůze přidat trochu odhodlání, abych zamaskovala, jak mě vykořejil. Ale stalo se něco zvláštního. Připadalo mi to jako provaz, který se mi vinul kolem kotníku, výš a výš, těsněji a pevněji.

Ten můj toxický vztah s gravitací? Jo, byl zpátky a připadal mi ještě toxičtější.

Zakopla jsem o vlastní nohy a moje stará brašna posetá odznáčky to přesně v tu chvíli vzdala. Roztřepeň ramenní popruh se přetrhl a taška se otevřela. Učebnice se mi rozsypaly po mokré trávě, listy papíru se snášely do kaluží a můj termohrnek s ledovou kávou, který jsem posetile zaklínila do rohu, se otevřel a na boty mi vystříkla vodnatá káva.

Musela jsem chvíli počkat, než jsem si klekla a začala sbírat své věci. Cítila jsem zvědavé oči kolemjdoucích studentů rozpolcených mezi pocitem viny dost silným na to, aby mi pomohli, a rozpaky, které je přinutily zrychlit tempo. S hořícími tvářemi jsem se ohlédla přes rameno a zjistila, že mě ten sekuriťák pozoruje.

Na tváři se mu objevil drobný křivý úsměv a díval se na mé promočené věci v trávě, jako by chtěl říct, *já tě varoval*. Kdyby to nebyl takový blbec, jeho úsměv by byl okouzlující.

Co jsem si to nalhávala? Jeho úsměv byl okouzlující i tak a moje zrádné tělo mělo motýlky v břiše, když na mě zíral.
„Do háje, Rae, co se stalo?“

Vzhledla jsem s knihou napůl nacpanou zpátky do nepoužitelné tašky. Přes trávník ke mně spěchala Inaya a její jasně žlutá pláštěnka ostře kontrastovala s okolním šerem. Když uviděla, v jakém jsem stavu, soucitně zakvílela. Snažila jsem se klečet v trávě, aniž by mi všichni viděli pod sukni, kolena mých černých legín byla vlhká a zablácená, brýle mi klouzaly po nose.

„Je to prokletí prvního dne,“ řekla. „Vždycky se něco pokazí.“ Klekla si vedle mě, rychle posbírala moje učebnice a já popadla zničené papíry. Pomohla mi na nohy a já jsem se snažila co nejpevněji svázat oba konce popruhu. „Odteď půjde všechno hladce, neboj.“

Zamračila jsem se na ni, ale nedokázala jsem se udržet, a když mě objala, rozesmála jsem se. Zavěsila jsem se do ní a společně jsme kráčely přes nádvoří.

„Vidím, že už jsi potkala našeho krásného nového sekurítáka, Leona,“ řekla a nenápadně se ohlédlá.

„Je dost protivnej,“ zabručela jsem, ale měla jsem důležitější starosti než nějakého znepokojivě sexy blbečka. Přátelsky jsem ji plácla po paži. „Proč jsi mi neřekla, že tu někoho zabili, Inayo?“

Zasténala a obrátila oči v sloup. „Protože většina lidí by se vyděsila a já jsem ti nechtěla znepříjemnit stěhování, ty podivínko!“ Zavrtěla hlavou. „Bylo to dost ošklivé, kámo. Je to poprvý, co se tu stalo něco takového.“

Zamířily jsme ke čtveřici kamenných laviček poskládaných do čtverce pod vysokými olšemi. Posedávalo na nich několik studentů, a když jsme se k nim blížily, Inaya na ně nadšeně zamávala.

„Konečně tě můžu všem představit!“ zašeptala vzrušeně. Z lavičky se zvedl vysoký povědomý muž v šedém plášti a napřáhl ke mně obě ruce.

„Slečno Raelynn Lawsonová!“ zaburácel mladík zvukným hlasem, zvedl mě nad zem a pevně mě stiskl. Inaya se pobaveně rozesmála. „Tak dlouho jsme se neviděli, přísahal bych, že jsi vyrostla.“

„Ha ha, ohromná sranda!“ usmála jsem se, když mě znovu postavil na nohy. Inayin snoubenec Trent před dvěma lety odpromoval na Abelaum University a – podle toho, co mi řekla Inaya – už měl dobrou práci v investiční firmě

v Seattlu. „To je těma botama, obula jsem si je proto, abych ti sahala aspoň do pasu.“

Trent se zasmál a natáhl se, aby dal Inaye rychlý polibek na čelo. Inaya ukázala na kluka a holku, kteří pořád klidně seděli vedle nás.

„Rae, tohle jsou Jeremiah a Victoria Hadleighovi.“ Na první pohled jsem poznala, že jsou dvojčata. Světle hnědé vlasy, tmavě modré oči, bledá kůže a pihovaté nosy. Vypadali jako typické hvězdy střední školy. Victoria měla dokonale rovné vlasy, dlouhé černé nehty zapilované dorovna a na rtech lesk ve světle nude odstínu. Její bratr mi připadal jako sportovec – svalnatý, vysoký, hranatá čelist, nafoukaný úsměv, který z nějakého důvodu nepůsobil otravně.

„Jejich táta v podstatě tuhle školu vlastní, takže kdybys měla nějaký stížnosti, obrať se na tyhle dva,“ oznámila mi Inaya. Victoria zasténala a Jeremiah zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, ne,“ protestoval. „My školu nevlastníme.“

„Táta technicky vzato vlastní jenom tři budovy,“ dodala Victoria a potáhla si z tenkého stříbrného vaporizéru, který vytáhla z černé pláštěnky. „A jediná budova, na který fakt záleží, je Hadleighova knihovna.“ Ukázala na velkou budovu za sebou, která zabírala celou východní stranu nádvoří, a spiklenecky na mě mrkla. „Kdybys chtěla nějakou konkrétní knížku, klidně nám řekni.“

„To je skvělý, díky!“ Uložila jsem si to do paměti, protože mít na dosah ruky informace z celé knihovny bylo pro vyšetřování nesmírně užitečné. Ne všechno se dalo najít na internetu, hlavně pokud šlo o obzvlášť staré nebo vzácné texty. Knihovnu lemovaly stromy a její vchod korunoval mohutný oblouk vitrážových oken. „Je nádherná.“

„Díky.“ Victoria pokrčila rameny, jako by chválu otcovy knihovny slýchala dennodenně. „Ale dost o nás. Co ty, Kalifornanko? Jaký jsi znamení, co máš ráda, co děláš?“

„Aha, ehm, jsem Střelec,“ odkašlala jsem si a nervózně si hrála s uzlem na popruhu tašky. „Studuju média a film, ráda fotím, ehm...“

„Film, jo?“ zeptal se Jeremiah. „Nepotřebuješ herce pro budoucí projekty?“

Nervózně jsem se zasmála, ale Inaya mě zachránila před odpovědí, když řekla: „Pověz jim o svém kanálu na youtube! O tvých vyšetřováních!“

„Vyšetřováních?“ Victoria si opřela bradu o dlaň. „Jsi něco jako detektiv?“

Křečovitě jsem se usmála a připravila se na nevěřící pohledy. „No, tak nějak. Dělam vlogy, mluvím o místních legendách, strašidelných příbězích..., věnuju se paranormálním jevům.“

„Je to lovkyně duchů,“ doplnila mě Inaya.

Ulevilo se mi, když jsem viděla, že Jeremiah i Victoria vypadají zaujatě, místo aby je to odpuzovalo. „Fakt?“ Jeremiah se na lavičce předklonil. „Podařilo se ti něco zachytit na kameru? Ducha?“

„No, zachytila jsem divný hlasy. Koule, stíny.“ Pokrčila jsem rameny a posadila se na lavičku vedle Inayi. „Pořád čekám na velký zjevení celé postavy, ale brala bych i mlhu, která aspoň trochu připomíná lidskou postavu.“

„Pokud jde o strašidelný blbiny, jsi na správném místě.“ Victoria se na mě podívala přivřenýma očima a poklepala nehty na vaporizér. „Narodila ses tady, vid? Tvoje rodina odsud pochází?“

Přikývla jsem. „Jo. Z tátovy strany, Lawsonovi. Žili tady... no, asi celý století.“

„Stejně jako naše rodina.“ Victoria se usmála, ale její výraz mi připadal až moc křečovitý na to, aby byl upřímný. Divné. „Tak to si asi umíš představit, jak to tu může být zajímavý. Duchové, poltergeisti, démoni, neznámá

stvoření.“ Letmo pohlédla za mě na Calgary Hall. „A teď zřejmě i vraždy.“

Všichni jsme se ohlédlí. Nebýt všech těch policejních pásek a bolestivě sexy kreténa stojícího na stráží, Calgary Hall by vypadala úplně normálně. Rychle jsem se otočila.

„Říká se, že budovu nechávají zavřenou jen proto, že z kamene nemůžou dostat všechny skvrny od krve,“ řekla Victoria. „Nějací prváci našli tělo a zavolali policii. Byl to druhák –“

„Třeták,“ opravil ji Jeremiah. „Marcus chodil do třetáku.“

„Tak jo, fajn, byl to třeták, to je fuk,“ mávla Victoria rukou. „Jmenoval se Marcus Kynes. Bodli ho osmkrát –“

„Devětkrát,“ skočil jí do řeči Jeremiah.

„Uf, proboha, Jerry, nechal bys mě to říct? Devětkrát ho bodli. Všude byla krev, celý tělo měl jako řešeto. Někdo to dokonce natočil na video.“

„Tu vraždu?“ zalapala jsem po dechu.

„To ne. Nikdo neví, kdo to udělal..., nebo aspoň zatím neuvádějí jména.“ Usmála se. „Ne, natočili video toho těla, než přijeli policajti. Bylo to odporný.“

„Mám to uložený, jestli to chceš vidět,“ nabídl mi Jeremiah a vytáhl telefon. „Je šílený, kolik je v lidském těle krve.“

„Nebudte tak nechutní, proboha!“ vyjekla Inaya a odstrčila Jeremiahův telefon, když se naklonil dopředu, abych viděla na displej. „Moc brzo, dobře, moc brzo. Vždyť toho chudáka sotva pohřbili.“

Jeremiah se opřel a zíral do telefonu tak zaujatě, že moje morbidní zvědavost zesílila. „Musel někoho hodně naštvat,“ zamumlal. „Přímo uprostřed sálu.“

Odvážila jsem se znovu ohlédnout. V té nenápadné staré budově brutálně skončil něčí život. Proč? Co by mohlo podnítit takový vztek, aby toho kluka *devětkrát* bodli?

Zamračila jsem se. Sekuriták Leon pořád stál pod schody do budovy a já si všimla, že ho studenti zeširoka obcházejí.